

af at indgaa en saadan Traktat med Spanien, at de vilde skrive dertil. Man har stillet sig afventende ligeoverfor Begivenhederne istedet for at følge med dem og er derved kommen bag efter; er kommen til at staa alene, er kommen til at staa ugunstigere. Men en anden lige saa væsentlig Aarsag til, at vor Regjering er kommen til at staa saa uheldig under disse Forhandlinger, ligger i det Forhold, hvori Regjeringen har staaet til Repræsentationen, hvilket har ført til, at Regjeringen ikke har kunnet gennemføre en Toldlov i Tide, hvorved den kunde have haft et Vaaben ligeoverfor Spanien. Det viser sig paa ethvert Punkt, og jeg tror heller ikke, at det erde Mindretal for Alvor kan bestride, at det er uheldigt, at Regjeringen ikke har kunnet enes med Rigsdagen om en Toldlov. Jeg tror heller ikke, at det erde Mindretal vil kunne bestride, at det i Virkeligheden er Regjeringens Skyld og ikke dette Things. Det erde Mindretal gjør rigtig nok dette Forsøg, men hvorledes det erde Mindretal for Alvor kan gjøre dette Forsøg, naar det er velbekendt, at Regjeringen først lod Toldloven komme til dette Thing i Foraaret ifjor 1883, altsaa henved $\frac{1}{2}$ Aar efter at Traktaten med Spanien var udløbet, kan jeg ikke forstaa. Nu kan det rigtig nok siges, at det ikke er Regjeringens Skyld, at den blev liggende i Landstthinget, men det ganske simple Svar herpaa er: Hvorfor er den forelagt i Landstthinget og ikke i dette Thing? Regjeringen staa i et saadant Forhold til Landstthinget, at den maatte vide, at Landstthinget var enigt med den i Hovedprinciperne, hvilket ogsaa har viist sig. Regjeringen er udgaaet af Landstthinget; under vor nuværende Landstthingsparlamentarisme kan man sige, at Landstthinget har sine Ledere i Regjeringen, og at Regjeringen er Husets Leder lige overfor Landstthinget, ikke lige overfor Folkethinget, hvilket er det rette parlamentariske Forhold; men det kunde derfor ikke have særlig Betydning for Regjeringen, naar den havde en Traktat for Die eller overhovedet Nisst om at føre en Toldlov hurtig igennem, først at komme overens med Landstthinget, medmindre den mente at kunne opnaa Noget ved at faae Toldloven forvandet til en Kamplov lige overfor dette Thing, og hvis det har været Regjeringens Niemed, — jeg veed det ikke — saa har den opnaaet det, thi det er blevet en Kamplov, saaledes som den foreligger fra Regjeringens Haand, og ogsaa saaledes som den var forelagt i forrige Samling; den blev tilspidset i alle Henseender, i finansiell Henseende, med Hensyn til Toldsatserne, til et Kampmiddel mod dette Thing, og den ligger langt fjer-

ner fra dette Things Standpunkt end den Toldlov, som Regjeringen for $2\frac{1}{2}$ Aar siden forelagde Landstthinget; den ligger fjernere fra Folkethingets Standpunkt end de Forslag, som Regjeringen endnu ved Nytaarstid i Fjor stillede i Landstthinget, og Udsigten til at faae en Toldlov igennem er bleven betydelig forringet ved den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig. At Regjeringen kan være ubekendt dermed eller kan overse det, det er uforklarligt, og at Mindretallet kan overse, at dette Thing kan stille sig paa en anden Maade lige overfor en saadan Udsærd af Regjeringen i Toldloven, end det har gjort, viser ogsaa, at Mindretallet kun er i Stand til at se Sagen med Regjeringens Øine og ikke til at betragte Sagen objektivt fra et mere almindeligt Standpunkt. Smid- lertid har dette Thing hverken i Fjor eller i Aar ment at kunne optage den Handske, som Regjeringen har tilkastet os. I Fjor ønskede det kun forud at komme overens om, for hvor stort et Beløb der skulde gives Kompensation, og til den Ende betegnede vi nærmere de Medsættelser, vi begjærede, og angav det Beløb, vi mente, der burde gives Kompensation for. Hvad skete, da Sagen kom til Landstthinget? Der udtalte Landstthingets Udsører sig for at lægge denne Sag til Side, og Regjeringen anbefalede det. Nu siger rigtig nok det erde Mindretal, at Regjeringen ikke anbefalede at lægge Sagen til Side. Jeg vil dog tillade mig at bemærke, at det gjorde den, thi Finansministeren udtalte vel engang i Landstthinget, at han ikke vilde blande sig i den Beslutning, Landstthinget fattede, men hvad tilspøiede han? De Ord, han tilspøiede, stode i afgjort Modsigelse med hin Ytring. Umiddelbart før Ministeren havde et enkelt Medlem af Landstthinget udtalt, at der vilde være Aarsag til at gaa til en Forhandling om det, som Folkethinget havde tilbudt; han havde fremhævet, at der laa virkelige Indrømmelser deri lige overfor Landstthingets Standpunkt, som man ikke saaledes burde styde tilside, og at der virkelig kunde være Grund til, tilspøiede det erde Medlem, nemlig Landstthingsmand Broberg, først at komme paa det Reue med, hvor stort et Beløb der skulde gives Kompensation for, inden man talte om, hvorledes Kompensationen skulde ydes. Det erde Medlem havde ikke stillet sig paa Folkethingets Standpunkt, men havde kun opfordret til at forhandle paa dette Grundlag. Men hvad yttrede den erde Minister? Ministeren imødegik Punkt for Punkt, hvad det nævnte Medlem havde sagt, det eneste Medlem, som havde taget Ordet for blot at indlade sig paa en Forhandling med Folke-